Излишно е да разказвамъ тукъ, съ какви впечатления и чувства излѣзохме ние отъ тая извънредна ауденция и подиръ тия царски увѣрения. У насъ не оставаше вече ни сѣнка съмнѣние, че въ неизслѣдуемитѣ божии сѫдби дрънналъ бѣ вече часътъ за подобрение участьта на българския народъ. Рускиятъ царь бѣ проговорилъ за това, а думата на руския царь въ такъвъ случай не можеше да бѫде гола дума. — Азъ не се въздържахъ, щомъ излѣзохъ отъ тая аудиенция, да припна при добрия и благородния Жомини и съ негово съгласие да изпратя на добрия ми тъстъ, покойния Дим. Ив. Гешовъ, една телеграма чрѣзъ руското въ Цариградъ посолство, въ която му съобщавахъ царскитѣ думи и царскитѣ сълзи.

V.

У Василчикова и графиня Блудова.

Сѫщия день вечерьта, ние ходихме при князъ Василчикова, прѣдседателя на славянския комитетъ въ Петербургъ. Тамъ се срѣщнахме и съ г. Кирѣева, адютантъ на великия князъ Константинъ Николаевичъ, съ сръбския държавникъ покойния Мариновичъ и съ други още нѣкои личности. Князь Василчиковъ ни покани да му идемъ на госте повторно, ако е възможно, въ понедѣлникъ надвечеръ.

12/24 декемврия, недѣля.

Прѣди пладне ние него день ходихме въ Исаковската черкова. Слѣдъ отпуска, кѫдѣ пладне, приятели нѣкои ни заведоха при графиня Блудова, първа госпожа въ царския дворецъ, съ голѣмо тамъ влияние и значение, главно по въпроситѣ относящи се до християнскитѣ народонаселения въ Турция, а по́-особено до бъл-